

jeg kan derfor ikke sjonne rettere, end at den Tante, som her findes, i den Grad er i Samklang med de øvrige Bestemmelser i Loven, og i saa fuldstændig Overensstemmelse med, hvad der i sig er Naturligt, Forstandigt og Rigtigt, at jeg virkelig har havt den største Nøje med at komme efter, hvad saa mange ærede Medlemmer have derimod; thi for mig staaer det fuldkommen klart, at det er en suud, god, rigtig og tiltalende Bestemmelse. Jeg maa endnu tilføje, at naar det ærede Medlem har bedet den høitærede Minister om ikke at modsætte sig dette Forslag, da maa jeg tillade mig den modsatte Bøn til den høitærede Minister, thi jeg anseer denne Bestemmelse for at være af overordentlig Vigtighed. Efter hvad den høitærede Minister har udtalt idag, veed jeg vel, at han ikke er fundet at forlade den, thi han har tydeligt nok sagt, at han ikke vil kunne modtage Loven uden med den, og jeg holder mig derfor ogsaa overbeviist om, at han vil blive staaende derved til Slutningen. Jeg skal kun tillade mig at henstille, om det ikke nu vilde være fornuftigt at forkaeste dette Forslag under Nr. 1 og ligeledes de øvrige Endringsforslag, som ere stillede. Vi have, forekommer det mig, tilstrækkeligt drøftet alle disse Sager, og for de Punkters Skyld, som nu staae imellem os, er det sandelig ikke værd at trække Sessionen længere ud. Jeg holder mig overbeviist om, at vi ikke ville opnaae noget Videre ved at lade denne Sag komme til Fællesudvalg, og det forekommer mig, at det vilde være en langt smukkere og værdigere Maade at slutte denne Sags Forhandling paa, om vi nu vedtage den saaledes, som den foreligger.

J. N. Hansen: Jeg maa efter det veltalende Foredrag, vi nu hørte af den ærede Ordsfører, gjentage min Paastand om, at dette er den eneste Undtagelse i Loven fra det Princip, at alle Menige skulle stilles lige. Det af den ærede Ordsfører anførte Exempel passer aldeles ikke. Naar en ung Mand vil gaae fremad og blive Officeer, vil indtage en høiere, mere fordeelagtig og bedre lønnet Stilling, er det i sin Orden, at han beviser, at han er dygtig dertil; det er da i sin Orden, at han gennem de Prøver, som nu engang fordrer

af ham, paaviser, at han har lært det, som udfordres for at kunne gaae fremad til en høiere og bedre lønnet Stilling, men saaledes forholder det sig aldeles ikke med den Bestemmelse, her er Tale om. Der er her ikke Tale om, at den Vedkommende skal komme frem, der er Tale om at sætte ham tilbage, sætte ham i en Klasse, hvor han stemples som den, der ikke har kunnet eller villet gjøre sig Umage for at kunne følge med de Andre, han sættes ikke i en Stilling, hvorved han avancerer, men i en Stilling af ganske modsat Natur, han sættes tilbage i en Stilling, hvor de Andre, som efter Lodtrækning komme deri, have fuld Ret til at see skjævt til ham, da han forud er stemplet ved saaledes forlods at udtages som den, der ikke har fulgt med de Andre. Altsaa det, at man forlanger, at en Mand for at blive Officeer eller bedre lønnet skal bevise sin Dygtighed dertil, kan ikke stilles op som Noget, der kan sammenlignes med, hvad der her er Tale om. Den ærede Ordsfører har ikke kunnet paapege en eneste Bestemmelse i hele Loven, der kan sættes i Sammenligning med denne. Lovens Princip er, at Alle skulle stilles lige — dermed menes ikke, at En ikke kan naae op til en høiere Stilling — men den Bestemmelse, her er omtalt, er en Afvigelse fra dette Princip. Den ærede Ordsfører gjør mig den Tjeneste at erindre mig om, at han sagde, at Undercorporaler ogsaa skulle udtages forlods, men de komme i en høiere Stilling, og man giver dem Erstatning derfor, de faae en bedre Lønning og faae Snore paa Uniformen som et Vrestegn (Munterhed). Ja, jeg leer ikke, det er virkelig min alvorlige Mening, at det er en Ære for en Menig, naar han udtages til Undercorporal. Han vinder altsaa Ære, han vinder ogsaa en noget bedre og smukkere Stilling, men hvad vinde de Andre? — de vinde i modsat Retning. Jeg skal derhos erindre om, at det oprindeligt var paatænt, at Uddannelsesfestiden skulle være 7 Maanedeg, og at det, da vi hidtil have havt en Uddannelsesfestid af 12 til 16 Maanedeg, vel kunde tænkes, at Mange heller ikke paa 7 Maanedeg kunde avancere saa vidt som den store Mængde af de Andre. Dengang tænkte man imidlertid ikke paa at tage Noget forlods